

*Шаста попада в свитата
на нарнийците*

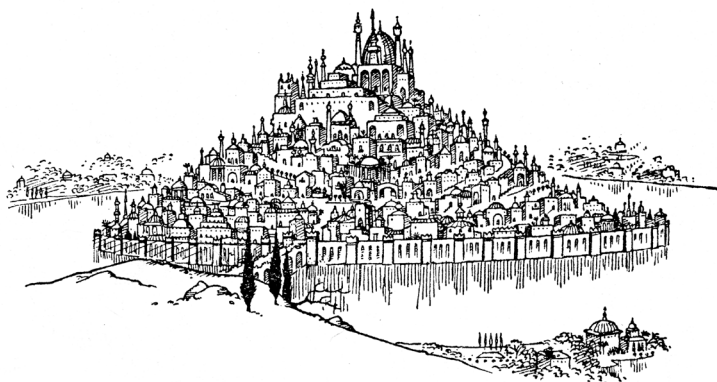
Отначало Шаста не виждаше нищо в долината под себе си – само море от мъгла и няколко купола с островърхи кули над тях. Но с настъпването на светлината и разсейването на мъглата той започна да различава все повече неща. Широка река се раздвояваше и на образувания между ръкавите остров се издигаше Ташбаан – едно от чудесата на света. По самия край на острова (водите се разбиваха направо в камъните) се издигаха високи яки стени с толкова бойници, че скоро се отказа да ги брои. Островът се издигаше зад заграждението като хълм, осеян с постройки: тераса над тераса, улица над улица, криволичещи пътеки, по които растяха портокалови и лимонови дървета, градини по покривите на къщите, балкони, дълги аркади, колони, кули, бойници и минарета. Когато слънцето най-после изплува над морето и лъчите му започнаха да се отразяват в сребърния купол на огромния храм на бог Таш, Шаста беше почти заслепен.

– Хайде, Шаста! – подканваше го постоянно Брий.

И двата бряга на реката към долината на пръв поглед приличаха на гора, тъй нагъсто бяха кичестите

градини, но с приближаването ясно започнаха да се различават многобройните бели къщурки, сгъсени сред дърветата. Шаста долови прекрасен аромат на цветя и плодове. След не повече от четвърт час вече крачеха по равен път между бели стени, над които преливаха короните на дърветата.

– Ха! – възкликна Шаста. – Та това е великолепно място!

– Прав си – съгласи се Брий. – Но ще се почувствам по-добре, когато го прекосим безопасно и стигнем до другия край. Към Нарния и Севера!

В този момент долетя слаб шум. Постепенно започна да се усилва и по едно време сякаш се носеше над цялата долина. Приличаше на музика, но мощта и тържественото ѝ звучене някак плашеше.

– Това са роговете. Свирят, за да известят отварянето на градските порти – обясни Брий. – Ще бъдем там след минута. Аравис, отпусни си малко раменете, стъпвай по-тежко и се опитай да не приличаш толкова на принцеса! Представяй си, че цял живот са те ритали, налагали, ругали и наричали с какви ли не обидни имена!

– Щом ще си говорим за това, ти защо не си поотпуснеш малко главата. Не си извивай врата високо, за да не приличаш толкова на боен кон!

– Шшшт... – прекъсна я Брий. – Стигнахме.

И наистина пристигнаха. Стояха на речния бряг, а пътят продължаваше по мост с множество арки. Водата танцуваше на ярката сутрешна светлина. Надясно, към устието на реката, проблесна мачта на кораб. Пред моста чакаха няколко други пътници – предимно селяни с натоварени магарета и мулета, а някои носеха кошниците на главите си. Децата и конете се вляха в тази група.

– Нещо не е наред ли? – прошепна Шаства на Аравис, чието лице придоби странно изражение.

– А, не се и съмнявам, че за теб всичко е наред! – прошепна в отговор Аравис доста гневно. – Какво значение има за теб, че си в Ташбаан? За мен обаче е редно да вляза на богато украсена носилка, да ме съпровождат множество войници отпред и роби отзад, да съм се отправила например на пир в двореца на Тисрок (жив и здрав да е вовеки!), а не да се промъквам така крадешком. Но за теб е по-различно.

Всичките тези приказки се сториха доста нелепи на Шаства.

Високите градски стени се издигаха величествено на отсрещния край на моста. Бронзовите порти стояха разтворени при портала – твърде широк впрочем, но голямата му височина създаваше илюзията, че е по-тесен. От двете страни стояха по шестима войници, облежнати на копията си. Аравис си помисли: „Ако знаеха чия дъщеря съм, щяха да застанат мирно и да ме приемат с почести“. Другарите ѝ обаче се притесняваха единствено как да се промъкнат и

се молеха войниците да не им задават въпроси. За щастие, стана точно така – не им обърнаха внимание, ако не броим, че един от стражите измъкна морков от кошницата на някакъв селянин и замеряйки Шаства, подхвърли подигравателно:

– Ей, конярче! Ще си отнесеш боя, ако господарят ти разбере как използваш ездитния му кон за товарен.

– Правя го по нареждане на господаря си – отвърна бързо Шаства, но щеше да е по-добре да беше премълчал, защото войникът така го плесна по тила, че почти го събори.

– Изпроси си го, отрепка такава, за да се научиш как се разговаря със свободни хора.

Все пак успяха да влязат в града, без да ги спрат. Шаства поплака съвсем малко – беше свикнал да го налагат.

Сега Ташбаан не изглеждаше толкова разкошен както отдалече. Най-напред попаднаха в тясна улица, по стените от двете страни почти нямаше прозорци, затова пък гъмжеше от хора много повече, отколкото Шаства беше очаквал. Тълпяха се предимно селяни (на път за пазара), които влязоха заедно с тях, но се виждаха и продавачи на вода и сладкиши, носачи, войници, просяци, деца в окъсани дрехи, кокошки, улични псета и босоноги роби. Онова, което най-напред щеше да ти направи впечатление, ако беше попаднал там, е вонята на некъпани хора, мръсни кучета, чесън, лук и търкалящите се в краката ти на всяка стъпка боклуци.

Шаства се преструваше, че води колоната им, а всъщност Брий, който познаваше пътя, го насочваше с леки побутвания на главата. Скоро свиха наляво и поеха по стръмен хълм – място, много по-приятно

и леко за дишане, защото от двете страни на пътя се издигаха дървета, а къщи се виждаха само отдясно. Отляво се различаваха единствено покривите от долната част на града, а в далечината се мяркаше реката. При следващата теснина свиха пак надясно и продължиха изкачването. Криволичиха в сърцевината на Ташбаан. Скоро стигнаха до по-хубави улици. Големи статуи на боговете и героите на Калормен – по-скоро внушителни, отколкото приятни за гледане – се издигаха на пиедестали. Палми и колонади, увенчани с арки, хвърляха сенки по нагорещената каменна настилка на пътя. А през портите на някои от палатите, край които минаваха, Шапта зърна зелени клонки, прохладни фонтани и гладки морави. „Сигурно е доста приятно вътре“ – мина му през ума.

При всеки завой Шапта напразно се надяваше да се измъкнат от тълпата. Напредваха съвсем бавно, а от време на време се налагаше дори да спрат. Най-често това се случваше, когато чуваха силен глас: „Дай път! Дай път за таркаанеца“ или „за таркаанката“, или „за петнайсетия Везир“, или „за посланика“, и цялата тълпа бързо-бързо се притискаше към стените. Някъде далече над главата си Шапта зърваше понякога господаря или господарката, предизвикали такава врява, да се излежават на украсени носилки, които четирима или шестима роби носеха върху голите си рамене. Таркаанците имаха едно-единствено правило за движение по пътищата: всеки по-нисшестоящ отстъпва път на по-висшестоящия, иначе те чакаше или шибване с камшик, или ръгане с дръжката на копие.

Намираха се на разкошна улица недалече от върха на града (само дворецът на Тисрок се издигаше там), когато ги сполетя най-злосъщното им спиране.

– Дай път! Път! – изкънтя гласът. – Път за Белия варварски крал, гост на Тисрок (жив и здрав да е векови!). Път за благородниците от Нарния!

Шаста се опита да се махне от пътя и да придърпа Брий. Но не е лесно да придърпаш Говорещ кон от Нарния. Някаква жена точно зад Шаста силно го сръга между раменете с кошницата си:

– Ей, какво се блъскаш!

Почти веднага друг го бутна и той изпусна повод да на Брий. А тълпата зад него се люшна и всички плътно се притиснаха един към друг – нямаше никаква възможност да мръдне. Неизвестно как се озова в предната редица и видя свитата, която се задаваше по улицата.

До този ден Шаста не беше виждал нещо подобно. Най-отпред вървеше викач – единственият калорменец в шествието – и гръмко заповядваше: „Дай път! Път!“.

Нямаше никаква носилка. Всички вървяха пеша – около половин дузина мъже, до един белолки като него и повечето – светлокоси. Облеклото им не беше като това на калорменските жители. Тези ходеха с голи до коленете крака, а туниките им бяха от красиви пъстри платове: гористозелени или веселожълти, или свежосини. На главите – никакви тюрбани, а метални или сребърни шапчици, някои украсени със скъпоценни камъни, а една дори с крилца от двете страни. Имаше и гологлави. Носеха дълги прави саби, а не извити ятагани като калормените. И вместо да са сериозни и тайнствени като местните жители, те вървяха наперено, движеха свободно ръцете и раменете си, бъбреха и се смееха, а един дори си подсвиркуваше. Видът им подсказваше, че са готови да се сприятелят с всекиго и не се смушават

от онези, които ги гледат начумерено. Шаста си помисли, че никога през живота си не е виждал такава прекрасна гледка.

Не остана никакво време да ѝ се наслади обаче, защото внезапно се случи нещо наистина ужасно.

Водачът на светлокосата група изведнъж посочи към Шаста и извика:

– Ето го! Ето го нашия беглец! – и го стисна за рамото. В следващия миг го тупна, но не болезнено, и разтреперан прибави: – Срамна е постъпката ви, милорд! Срамна! Кралица Сюзан си изплака очите. Да изчезнете за цяла нощ! Къде бяхте?

Шаста възнамеряваше да се шумугне под тялото на Брий и да изчезне в тълпата, стига да имаше и най-малка възможност за това, но русокосият мъж вече стоеше до него и здраво го държеше.

Първоначално инстинктът, разбира се, го тласкаше да обясни, че е син на бедния рибар Аршийш и чуждоземният благородник вероятно се е припознал.